

Een

juni 1833

Adria Starr wilde niet dat haar moeder en broertje, net als haar vader, zouden stoppen met ademen. Ze wilde graag voor hen zorgen.

Ze was zeven. Oud genoeg om dingen te kunnen. Ze kon water uit de put halen en hout naar het fornuis dragen. Ze kon zelfs naar het huis van de dokter rennen, zoals ze had gedaan toen haar vader ziek thuis was gekomen. Er had echter een vrouw opgedaan die zei dat de dokter niet kon komen. Ook hij was ziek. Niet dat dat uitmaakte. Niet bij cholera.

Adria had gehoord dat haar vader dat woord naar haar moeder fluisterde. Adria wist niet wat het betekende, maar haar moeder had zich aan de leuning van een stoel vastgegrepen en een luide kreet geslaakt, alsof iemand haar een stomp in haar buik had gegeven. Toen had ze Adria met wijd opengesperde ogen aangekeken. Het leek wel alsof iemand Adria's hart samenknep.

‘Vlucht’, had Adria’s vader tegen haar moeder gezegd. ‘Vlucht weg van de slechte lucht hier in dit dorp.’

Toen Adria zonder de dokter was teruggekomen, was haar moeder begonnen met het pakken van een tas om ergens heen te vluchten. Maar hoe konden ze vader zo achterlaten? Toen werd Eddie ziek. Net als vader. Hij was nog maar twee en

hulde zo hard dat Adria haar handen tegen haar oren wilde drukken. Maar toen hij stopte met huilen, was het weer te rustig.

Ze waren niet weggegaan. Moeder kon niet ophouden met trillen en was heel ziek. Het leek alsof haar ingewanden zich een weg naar buiten wilden banen. Ze leunde op Adria als ze op de wc zat. Ze zei tegen Adria dat ze weg moest gaan, maar als Adria haar niet had vastgehouden, zou haar moeder op de grond zijn gevallen.

Toen haar moeder had overgegeven, hielp Adria haar naar de bank en legde ze Eddie naast haar neer. Adria gaf hem een kus op zijn wang, maar dat voelde niet goed. Ze keek maar niet naar zijn borst. Ze wilde eigenlijk niet weten of die nog wel op en neer ging. Ze keek ook maar niet of haar moeder nog ademhaalde. In plaats daarvan bracht ze de waskom en lege overgeefbak naar de woonkamer, mocht haar moeder die weer nodig hebben. Toen pakte ze een deken en rolde zich op de grond naast de bank op als een bal.

Haar moeder had de overgeefbak niet nodig, maar Adria wel. Ze moest die slechte lucht ook ingeademd hebben. Toen ze klaar was met overgeven, ging ze weer op de grond liggen. De enige geluiden waren het tikken van de klok op de schoorsteenmantel en het ruisen van de gordijnen bij het raam, waardoor nog meer slechte lucht naar binnen kwam.

Ze viel in slaap. Toen ze weer wakker werd, tikte de klok niet meer. Haar vader was de enige die de klok altijd had opgewonden. De gordijnen bewogen niet meer. Misschien had de slechte lucht zich naar een ander dorp verplaatst. Maar Adria had nog steeds pijn in haar buik. Ze moest wat water drinken, maar ze voelde dat ze niet kon opstaan om naar de keuken te gaan.

Adria stak haar hand uit naar haar moeder, maar liet die in

de lucht hangen, zonder haar moeder aan te raken. Alles was zo stil. Niets bewoog. Meestal was het huis vol geluiden. Eddie babbelde of jammerde en haar moeder zong, terwijl ze met haar pannen kletterde in de keuken. Als haar vader thuiskwam van zijn werk, pakte hij Adria vast en tilde haar hoog op. Daarna was Eddie aan de beurt. Ze wist niet wie van hen tweetjes het hardst joelde van plezier.

Maar nu werd ze omgeven door stilte. Ze hoorde niets, alleen het bonzen van haar eigen hart. Ze wilde haar moeder vragen of de slechte lucht iedereen had gedood, maar ze perste haar lippen op elkaar en liet de woorden niet naar buiten komen. Ze was bang dat haar moeder haar geen antwoord zou geven.

Adria kneep haar ogen dicht. Het stonk, van het overgeven van daarnet. Het stonk verschrikkelijk. Ze kneep haar neus dicht om de lucht niet te hoeven ruiken, maar toen klonk haar ademhaling heel zwaar, alsof ze heel hard had gerend. Ze duwde het kussen tegen haar gezicht.

Ze hoopte dat het geen pijn zou doen als de slechte lucht haar zou doden. Misschien zou haar hart gewoon stoppen, net zoals de klok was gestopt met tikken. Ze probeerde zich te herinneren of de dominee in zijn preken iets had gezegd over sterven. Maar de meeste verhalen die ze zich kon herinneren gingen over Jezus, Die de mensen eten gaf of beter maakte. Misschien maakte Hij haar wel beter als ze tot Hem bad, en haar ouders en Eddie erbij.

‘Alstublieft’, fluisterde ze in het kussen. Ze probeerde meer woorden te bedenken, maar was erg moe. Dus sprak ze haar avondgebedje uit dat ze van haar moeder had geleerd. ‘Nu ik naar bed ga om te slapen, bid ik dat de Heere over mijn ziel zal waken. Maar ga ik voor het ontwakken henen, dan bid ik dat de Heere mijn ziel mee zal nemen.’

Dit gebedje had ze altijd opgezegd, maar ze had zich nooit zorgen gemaakt dat ze niet meer wakker zou worden. Tot op dit moment. Wat zou er gebeuren als de Heere haar ziel meenam? Zou het dan stil zijn, zoals nu, of zou er juist heel veel geluid zijn? Misschien zouden er wel engelen zingen. Nee, dat gebeurde toen Jezus werd geboren. Maar in de hemel zou er best veel geluid kunnen zijn. Daar waren heel veel mensen. Zeiden ze niet dat je een rivier moest oversteken? Ze had wel eens een rivier gezien. Het water maakte veel geluid. Ze moest nu echt iets drinken.

Een klop op de deur deed haar opschrikken. Haar vader had haar ooit verteld over iemand die op de deur van de hemel klopte, maar dit klonk eerder als een klop op hun voordeur. Misschien was de dokter toch nog gekomen. Toen ze probeerde op te staan, begon de kamer om haar heen te draaien. Ze gaf een gil en viel met een klap achterover op de grond.

De deur vloog open en een zware stem riep: ‘Heeft iemand hier hulp nodig?’

Toen de grote man om de bank heen liep, gilde Adria nog een keer. Haar moeder maakte geen enkel geluid. De man staarde op haar neer. Er liep een stroompje zweet over zijn donkere gezicht en hij leek als een reus hoog boven haar uit te torenen. Ze wilde van hem weg kruipen, maar toen ze in beweging kwam, werd ze meteen weer misselijk. Ze probeerde bij de overgeefbak te komen, maar redde het niet.

Grote handen werden uitgestoken om haar vast te houden. ‘Kom maar, Missy. Het komt wel weer goed.’ Hij aaide over haar haren op ongeveer dezelfde manier als vader soms deed wanneer hij haar welterusten kwam zeggan.

Toen ze niet meer hoefde over te geven, veegde de man haar mond schoon met een zakdoek en tilde hij haar in zijn armen

alsof ze niet groter was dan Eddie. Ze vergat haar angst en legde haar hoofd tegen zijn borst. Zijn hart klopte, gestaag en gelijkmatig. Het klonk goed en zelfs zijn zweetlucht rook beter dan haar eigen braakgeur.

‘Hoe heet je, meisje?’ vroeg hij.

‘Adria’, fluisterde ze, een beetje verbaasd dat er geluid over haar droge lippen kwam.

‘Adria’, zei hij haar na. ‘Dat is een mooie naam. Ik neem je mee naar het hotel van meneer George, waar we voor je kunnen zorgen.’

‘En Eddie dan?’

‘Je kleine broertje daar?’ De stem van de man klonk zacht. ‘Over hem hoeft je je geen zorgen te maken. Ik kom hier terug en zal dan doen wat er gedaan moet worden.’

Adria wilde het niet, maar ze kon haar ogen er niet van weerhouden om van de borst van de man weg te kijken en een glimp te werpen op Eddie, die naast haar moeder lag. Hij lag daar roerloos. De ogen van haar moeder staarden naar het plafond. ‘Wat moet er dan gedaan worden?’

‘Nou, dat is niet makkelijk te vertellen aan een kleine meid als jij, maar je mama en kleine broertje zijn naar de heerlijkheid gegaan. Alles wat we nog voor hen kunnen doen is een waardige begrafenis. Dat doe ik voor iedereen die aan de cholera gestorven is.’ Hij wreef met zijn hand over Adria’s rug en draaide zich om, zodat ze haar moeder niet meer kon zien.

‘En waar is je papa?’

‘Hij is als eerste gestorven.’ Adria wees naar de slaapkamer.

De man knikte. ‘Dat is heel verdrietig.’

‘Ga ik ook naar de heerlijkheid?’ Dat woord vond ze makkelijker om te zeggen dan sterven.

‘Alleen de goede Heere weet het tijdstip waarop we deze oude

wereld verlaten, maar ik denk dat jij nog even moet wachten om de heerlijkheid te zien. Het kan zijn dat de Heere voor jou hier beneden nog iets te doen heeft, net als voor mij.’

‘Wat dan?’

‘Dat is moeilijk te zeggen. Maar de tijd zal het leren, Missy. De tijd zal het leren. Leg nu je hoofd maar op mijn schouder en laat de ouwe Louis je naar buiten dragen. Matilda heeft geen last van de cholera, net als ik, en zij heeft helende handen. Zij en ik, wij zullen voor je zorgen en die cholera uit je wegjagen.’

‘Ik wil mijn mama.’ Vanbinnen huilde Adria, maar haar tranen waren allemaal opgedroogd. Haar ogen leken krassen te hebben toen ze knipperde.

‘Dat willen we allemaal – onze mama’s.’ Hij droeg haar naar buiten.

De nacht viel, of misschien brak de dag juist aan. Adria wist niet hoe lang ze naast de bank had gelegen, te bang om naar haar moeder te kijken. En nu zou ze haar nooit meer zien. Nooit meer, totdat ze zelf naar de heerlijkheid ging.

Eigenlijk zou ze met haar vader, moeder en Eddie mee willen en naar de heerlijkheid gaan. Zij waren een gezin. Dat had haar moeder altijd gezegd, wanneer ze Eddie oppakte en Adria dicht naar zich toe trok, in één grote omhelzing. Als papa ook thuis was, sloeg hij zijn armen om hen drietjes heen en maakte hij, zoals hij het dan noemde, een ‘gezinssandwich’ met zijn kinderen ertussen. Daar moest Adria altijd om lachen. Ze vond het heerlijk om in de sandwich te zitten, maar nu was die er niet meer. Tenzij ze terugging en naast haar moeder ging liggen, zodat de slechte lucht haar ook te pakken kreeg.

Maar dat wilde ze niet. Ze was blij dat de grote man haar uit het huis wegdroeg. Weg van de slechte lucht. Ze vond dat haar dat moest spijten en het speet haar ook. Ze vond het heel

erg en verdrietig dat haar gezin nu weg was, maar ze vond het niet jammer dat zij nog steeds ademhaalde. Ze wilde geloven dat het was zoals de grote man had gezegd. Dat de Heere nog dingen voor haar te doen had.

Ze vond dat ze tegen de man moest zeggen dat ze wel kon lopen. Ze was al veel te groot om te worden gedragen. Maar de man hijgde niet en het gaf haar een fijn gevoel om hem voor haar te laten zorgen.

‘Ik heb gebeden’, zei ze. ‘Heeft God u naar mijn huis gestuurd?’ Daar had ze niet om gebeden, maar ze had de dominee ooit horen zeggen dat de Heere soms beter wist wat je nodig had dan jijzelf.

‘Dat kan.’ Adria hoorde een brommend geluid vlak bij haar oor toen de man grinnikte om haar woorden. ‘Ik denk dat de goede God Zijn manieren heeft om dingen te laten gebeuren, maar het feit is dat de vrouw van de dokter me heeft verteld dat je was gekomen om hem te halen.’

‘Hij mocht van haar niet komen.’

‘Nou, dat kon hij helaas niet, kind. Ook hij is door de cholera geveld. Misschien wordt hij weer beter, maar zolang hij ziek is, kan hij niemand helpen.’ De stem van de man klonk zacht en diep en daar was niets engs aan.

‘Bent u een engel?’ Adria had er nooit aan gedacht dat engelen een donkere huidskleur konden hebben en zweterig konden ruiken. Ze had zich die altijd voorgesteld met vleugels en witte gewaden, maar misschien klopte dat helemaal niet.

Weer kwam er een brommend geluid uit de borst van de man. ‘Ik had nooit verwacht dat iemand dat tegen me zou zeggen. Maar nee, Missy, ik ben geen engel. Ik denk dat ik je had moeten vertellen wie ik ben, om je wat gerust te stellen. Ik ben Louis Sanderson, ik ben van meneer George Sanderson. Hij is

eigenaar van het hotel hier aan Main Street. Toen de cholera uitbrak, heeft hij mij de sleutels gegeven en me opgedragen om alles zo goed mogelijk voort te zetten. Hij wilde zo ver mogelijk bij de cholera vandaan gaan en ik denk dat hij dat gedaan heeft.’

‘Vader wilde dat mama wegging, maar toen werd Eddie ziek en daarna zij ook.’

‘Cholera is iets verschrikkelijks.’

‘Waarom bent u zelf niet weggegaan?’

‘Dat heb ik me ook afgevraagd, maar omdat ik geen engel ben, heeft de goede God hier werk voor mij te doen. Mensen om voor te zorgen. Op de een of andere manier heeft Hij de slechte lucht bij de ouwe Louis weggehouden. Het lijkt erop dat Hij daar een bedoeling mee heeft gehad. Hij verwachtte van mij dat ik iets ging doen. En als de Heere je een taak geeft, dan kun je die maar beter doen, vind je ook niet, Missy?’

Ze probeerde goed te luisteren en te begrijpen wat hij zei, maar ze kon niet al zijn woorden tot haar laten doordringen. ‘Ik weet het niet.’

Louis gaf haar een klopje op haar rug terwijl hij haar de trap op droeg naar een deur met beschilderd glas. ‘Nou, maak je daar maar geen zorgen om, hoor. Het belangrijkste voor jou is om weer beter te worden. Matilda en ik, we zullen goed voor je zorgen.’